

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 80/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, Štefánikova 40, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 194/2017 z 27. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 194/2017 z 27. marca 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu domáhal v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 295/2010 proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), určenia, že výpoveď daná mu žalovanou listom z 25. mája 2010 je neplatná a že jeho pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 1. apríla 1981 u žalovanej naďalej trvá.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 295/2010 z 26. apríla 2013 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Co 484/2013 z 2. júla 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 295/2010 z 22. januára 2016 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol.

6. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 272/2016 z 31. mája 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil druhý rozsudok okresného súdu.

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

8. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa podľa § 448 CSP zamietol. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, najvyšší súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP a sťažovateľove námietky v tomto smere vyhodnotil ako neopodstatnené. Na základe uvedeného následne najvyšší súd pristúpil k posúdeniu dovolania sťažovateľa

z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu, a to nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom, keď dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

9. Sťažovateľ k dôvodnosti podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP namieta, že sa nemožno stotožniť s názorom najvyššieho súdu, a to že v jeho prípade nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto argumentačnej línii sťažovateľ poukazuje na porušenie princípu právnej istoty, keď poznajúc právny názor vyjadrený v uznesení krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil prvý rozsudok okresného súdu, legitímne očakával, že jeho žalobe bude vyhovené. V tejto súvislosti uvádza: *«Navrhovateľ má za to, že jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené aj s ohľadom na to, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom v skoršom jeho rozhodnutí sp. zn. 2Co/484/2013 zo dňa 2.7.2015, pritom s ohľadom na ustanovenie § 226 O. s. p. (účinného v čase rozhodovania) mal takto postupovať. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením sp. zn. 2Co/484/2013 zo dňa 2.7.2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil s tým, že vyslovil nasledujúci právny názor: „Ponuka sa však musí vzťahovať aj na dobu po uplynutí výpovednej lehoty, čím sa však súd 1. stupňa nezaoberal a v tom je podľa odvolacieho súdu nesprávny výklad ust. § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Po vrátení bude úlohou súdu 1. stupňa náležite skúmať ponukovú povinnosť zamestnávateľa v zmysle ust. § 63 ods. 2 vychádzajúc z uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého sa ponuková povinnosť musí vzťahovať aj na obdobie po uplynutí výpovednej lehoty.“ Aj napriek tomuto právnenému názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie sa pri opätovnom rozhodovaní o žalobnom návrhu po vrátení veci odvolacím súdom nezaoberal otázkou splnenia ponukovej povinnosti voľných pracovných miest školy na dobu po uplynutí výpovednej doby a odvolací súd v svojom druhom rozhodnutí sp. zn. 1 Co/272/2016 zo dňa 31.5.2017, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, na prekvapenie navrhovateľa vyslovil iný právny názor: “... splnenie ponukovej povinnosti zo strany žalovaného nemožno skúmať podľa okolností, ktoré nastali až v budúcnosti, teda až od účinnosti organizačnej zmeny dňa 1.9.2010, čo nie je v rozpore s názorom v označenom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu v danom spore.“ Navrhovateľ práve naopak poznajúc právny názor z prvého rozhodnutia (zrušujúceho)*

odvolacieho súdu, očakával, že jeho žalobe bude rozhodnutím súdu prvej inštancie vyhovené, keďže z vykonaného dokazovania vyplýval záver, že bezprostredne po uplynutí výpovednej doby boli školou vytvorené voľné miesta, ktoré mohli byť navrhovateľovi ponúknuté, a keďže sa tak nestalo a škola tieto miesta navrhovateľovi neponúkla ako inú vhodnú prácu, nebola splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede.»

10. Sťažovateľ vo vzťahu k dôvodnosti ním podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namieta, že najvyšší súd sa zamietnutím dovolania odklonil od svojej ustálenej rozhodovacej praxe, a to konkrétne od rozhodovacej praxe vyjadrenej v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 130/2003 z 1. januára 2003. V tejto súvislosti uvádza: *„Všetky kroky žalovanej školy boli robené tak, aby nová organizačná štruktúra bola pripravená k jej účinnosti, teda k 1.9.2010. Nie je možné vytrhnúť jeden úkon (výpoveď) a tento vyhodnotiť tak, že dňa 25.5.2010 nemala žalovaná voľné pracovné miesto. Výpoveď navrhovateľovi bola daná v čase, keď pracovné miesto, ktoré zastával, ešte nebolo zrušené. Toto bolo zrušené ku dňu 31.8.2010. Na druhej strane v čase dania výpovede už žalovaná škola ako zamestnávateľ mala platnú (avšak nie účinnú) novú organizačnú schému školy, ved' preto dala výpoveď, a teda vedela o tom, že ku dňu skončenia výpovednej lehoty má voľné pracovné miesta 2 nočných vychovávateľov a jedno pracovné miesto vedúceho výchovy. Nebol tu stav dania výpovede a následne počas výpovednej lehoty vznikla potreba vytvorenia nového miesta.*

Formalistický výklad citovaných ustanovení Zákonníka práce zo strany všetkých súdov a s tým spojené rozhodnutia súdov, keď v situácii, že miesto zamestnanca ešte nie je zrušené, ale už dostane výpoveď, aby výpovedná doba uplynula ku dňu účinnosti rozhodnutia o zrušení miesta a zároveň sa splnenie ponukovej povinnosti skúma v čase doručovania výpovede, bez ohľadu na stav ku dňu zrušenia miesta a uplynutiu výpovednej doby, je podľa názoru navrhovateľa arbitrárne v rozpore so znením a účelom zákona, ako aj v rozpore s článkom II základných zásad Zákonníka práce...“

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„Základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd bolo Rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 8 Cdo/194/2017 zo dňa 27.3.2019 porušené.

Zrušuje Rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 8 Cdo/194/2017 zo dňa 27.3.2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný uhradiť navrhovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 415,51 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Kucharčíka, advokáta, Štefánikova 40, Košice v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

12. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa v prvej argumentačnej línii [vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pozn.] spočíva v namietanej skutočnosti o nesprávnom názore najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd uviedol, že nezohľadnením právneho názoru iného senátu krajského súdu vysloveného v jeho zrušujúcom uznesení nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

21. K uvedenej námietke ústavný súd poukazuje na argumentáciu najvyššieho súdu, keď najvyšší súd v napadnutom rozsudku, a to konkrétne v bode 23 uviedol, že odvolací súd nebol pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom iného senátu odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení z 2. júla 2015 sp. zn. 2 Co 484/2013, pretože táto povinnosť mu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, čo vedie k záveru o neporušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

22. V prejednávanej veci ústavný súd považuje za potrebné poukázať na viazanosť odvolacieho súdu svojím vlastným kasačným rozhodnutím, v ktorom vysloví záväzný právny názor, ktorým je súd prvej inštancie, ako aj on sám v ďalšom konaní viazaný, pokiaľ nedôjde k zmene v skutkových zisteniach na základe doplneného dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie alebo odvolacím súdom. V spore sťažovateľa nejde o názor „iného senátu“ odvolacieho súdu, ale o názor odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený po vrátení veci súdu prvej inštancie. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti je zrejmé, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 484/2013 z 2. júla 2015 bolo vydané predsedom senátu [REDAKOVANÉ]. Ako vyplýva z Dodatku č. 7 k rozvrhu práce krajského súdu na rok 2016, z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu sa nápad vecí s účinnosťou od 16. mája 2016 predsedovi senátu [REDAKOVANÉ] zastavil. V dôsledku uvedenej skutočnosti sa po podaní odvolania proti druhému rozsudku okresného súdu vec pridělila inému senátu.

23. V dôsledku uvedenej skutočnosti ústavný súd považuje názor najvyššieho súdu o neviazanosti krajského súdu právnym názorom vyjadreným v tej istej prejednávanej veci tým istým krajským súdom (len v inom zložení senátu) bez bližšieho zaoberania sa podstatou námietok sťažovateľa o odklone od vyjadreného právneho názoru v kasačnom rozhodnutí za názor na hranici ústavnej akceptovateľnosti z hľadiska namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne

iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovneniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 104/2012).

25. Z ústavnoprávneho hľadiska je pre prípadné vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv podstatné, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi dostal odpoveď na vo veci podstatnú právnu otázku, keď najvyšší súd pripustil vecný prieskum podaného dovolania sťažovateľa, avšak nie ako navrhoval sťažovateľ v podanom dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď dospel k názoru, že sťažovateľom formulovaná právna otázka ešte nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

26. Najvyšší súd sa v bodoch 28 až 34 napadnutého rozsudku ústavne konformným spôsobom vysporiadal s právnou otázkou, ktorá bola pre vec podstatná, a to už po zohľadnení sťažovateľom predloženej argumentácii k právnemu názoru, ktorý zaujal krajský súd v rozsudku sp. zn. 1 Co 272/2016 z 31. mája 2017, keď uviedol: *„Ako už najvyšší súd skonštatoval v rozhodnutí z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 MCdo 5/2010, splnenie podmienok pre existenciu ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa je potrebné posudzovať podľa stavu, ktorý je tu v čase dania výpovede, t. j. rozhodujúce je, či zamestnávateľ má v čase dania výpovede voľné pracovné miesto, ktoré je pre zamestnanca vhodné. Voľným pracovným miestom je pracovné miesto, na ktorom má zamestnávateľ v čase dania výpovede možnosť zamestnanca zamestnávať. Nemožnosť zamestnanca zamestnávať znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca*

žiadnu prácu; ide tu teda o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať (pozri R 51/1997). Vo vzťahu k splneniu ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce je teda právne významné iba to, či zamestnávateľ disponuje voľným pracovným miestom v okamihu, kedy dáva zamestnancovi výpoveď. Skutočnosť, že zamestnávateľ neskôr prijme do pracovného pomeru iného zamestnanca na pracovné miesto, ktoré by vzhľadom na svoju kvalifikáciu mohol vykonávať aj zamestnanec, ktorý dostal výpoveď z dôvodu nadbytočnosti, nie je z hľadiska splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce právne relevantná...

... V prejednávanej spore z rozhodnutia riaditeľa žalovanej č. 1/2010 o organizačných zmenách s účinnosťou od 1. septembra 2010 č. j.: 30/10-01, ktoré vstúpilo do platnosti 19. mája 2010, vyplýva, že v dôsledku tejto organizačnej zmeny došlo k zrušeniu funkcie zástupcu riaditeľa pre praktické vyučovanie, ktorú u žalovanej na základe pracovnej zmluvy vykonával žalobca. Žalovaná dala 25. mája 2010 žalobcovi písomnú výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonník práce, t. j. z dôvodu nadbytočnosti. Vo výpovedi uviedla, že na základe schválených organizačných zmien žalobcovi v zmysle Zákonníka práce nemohla ponúknuť žiadne iné pracovné miesto, a to ani na skrátený pracovný úväzok. Podľa výpovede sa mal pracovný pomer žalobcu skončiť uplynutím 3 mesačnej výpovednej doby, t. j. 31. augusta 2010. V zmysle uvedenej organizačnej zmeny došlo s účinnosťou od 1. septembra 2010 k vytvoreniu nových pracovných miest (jedno miesto vedúceho výchovy a dve miesta nočného vychovávateľa), ktoré žalovaná obsadila inými zamestnancami od 1. septembra 2010, resp. od 6. septembra 2010. Žalovaná tieto pracovné miesta nemohla žalobcovi v čase dania výpovede ponúknuť, pretože v danom čase reálne neexistovali, čo bolo v spore jednoznačne preukázané a žalobca túto skutočnosť v zásade ani nerozporoval. Poukazovanie žalobcu na skutočnosť, že žalovaná mala vedomosť o tom, že po nadobudnutí účinnosti prijatej organizačnej zmeny 1. septembra 2010 bude mať k dispozícii pre neho vhodnú prácu, nemožno z hľadiska splnenia ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce považovať za právne významné, pretože zisťovanie podmienok stanovených v predmetom ustanovení sa vždy deje podľa stavu v čase dania výpovede...“

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu